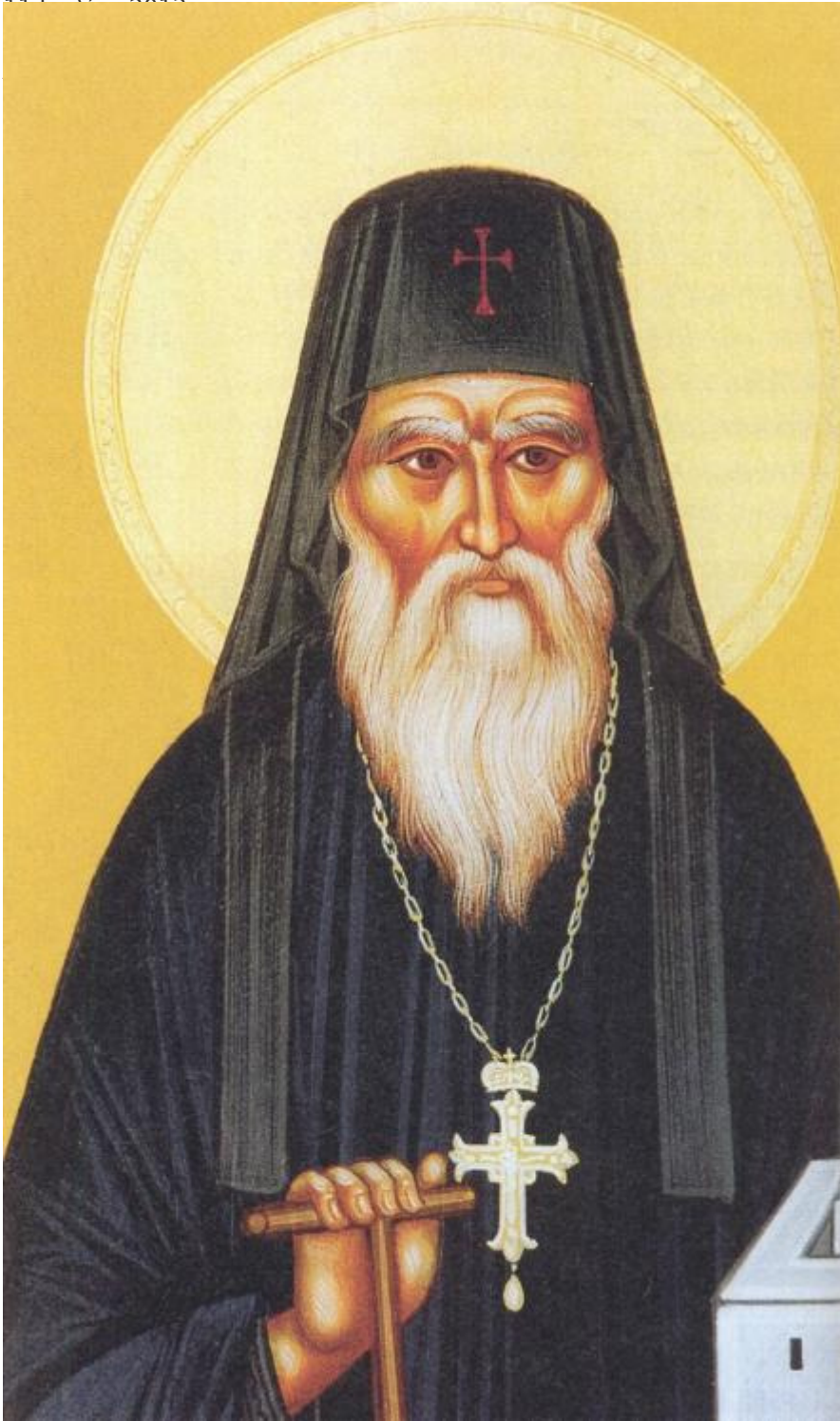

Αγιορείτης

Γεννήθηκε στην Μάρπησσα της Πάρου το 1748 και είχε το επώνυμο Παπαδόπουλος. Νέος μετέβη στο Άγιον Όρος και έγινε μαθητής της Βατοπαιδινής

Αθωνιάδος Σχολής. Διδάσκαλο του είχε το συντοπίτη του όσιο Αθανάσιο τον Πάριο από τον οποίο «αντέγραψε και εφάρμοσε ισόβια τον πύρινο ζήλο και την ασταμάτητη, ακαταπόνητη δράση για τη δόξα του Παντοκράτορα».

Ο σχολάρχης της Αθωνιάδος άρχιμ. Νικηφόρος Μικραγιαννανίτης αναφέρει ότι «κατά την εποχή του Παρίου ή Αθωνιάς γνώρισε λαμπρές ημέρες και μαθητές του πρόκοψαν στην αρετή όπως ο Νεομάρτυρας άγιος Αθανάσιος Κουλακιώτης και ο κτίτορας της Μονής του Μεγάλου Δένδρου στην Πάρο όσιος Κύριλλος Παπαδόπουλος». Στο Άγιον Όρος παρέμεινε ως μοναχός αρκετό χρόνο διδασκόμενος τα «ιερά γράμματα», αλλά και τη θύραθεν σοφία και συνδέθηκε με το αναγεννητικό κίνημα των ιεροπρεπών κολλυβάδων και τους κυρίους εκπροσώπους του. Μεταξύ αυτών ήταν και οι αυτάδελφοι Ιερόθεος και Φιλόθεος Γεωργίου, που κατόπιν μετέβησαν στην Πάρο και έγιναν νέοι κτίτορες και ανακαινιστές της ιεράς μονής Ζωοδόχου Πηγής Λογγοβάρδας. Κατά την παραμονή του στο Άγιον Όρος «ή συναναστροφή του με τους οσίους γέροντες και ο πόθος του για αύξηση της αρετής τον ανέδειξαν διαπρεπή πατέρα, του οποίου ή αρετή και ή παιδεία δεν συγκρινόταν με κανενός άλλου συγχρόνου του Αγιορείτου ασκητού».

Μετά την αναχώρηση του από το Άγιον Όρος ο Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως για τις αρετές του και τις γνώσεις του τον διορίζει «γενικδν ιεροκήρυκα Αιγαίου». Κατέστη διαπρύσιος κήρυκας του θείου λόγου και «όπου επήγαινε έστηνε, καθώς ο Κοσμάς ο Αιτωλός, ένα μεγαλόσταυρο και μ' αυτόν για σύμβολο και λάβαρο εκφωνούσε πύρινους λόγους». Τα φλογερά του και συνεχή κηρύγματα ήταν λίαν εποικοδομητικά αλλά και διακριτικά ελεγκτικά. Κατά το μυστήριο της εξομολογήσεως και των ιδιαιτέρων συζητήσεων ήταν αρκετά φιλόστοργος, παραμυθητικός κι ενισχυτικός.

Το 1811 συναντάται ως ιεροκήρυκας και εξομολόγος στην Αττική. Γράφει σχετικά ένας ευεργετηθείς νέος για τη συνέχιση των σπουδών του: «Διέβη εκείθεν ο Ιεροκήρυξ Κύριλλος εκ Πάρου, τον όποιον ή κοινή φήμη ωνόμαζεν ασκητήν, επειδή εξήλθεν εκ του όρους του Άθωνος, όπου πριν εμόναζε και περιήρχετο τας νήσους του Αιγαίου Πελάγους και τα χωρία της Ελλάδος κηρύττων τον λόγον του Θεού και εξομολογών τους προσερχομένους προς αυτόν προς τον σκοπόν τούτον». Το 1823 βαπτίζει Οθωμανίδα στην Πάρο.

Ο σπουδαίος αυτός ιεραπόστολος και λίγο γνωστός και ομολογητής της Ορθοδόξου πίστεως έφθασε κηρύττοντας μέχρι την Καισάρεια της Καππαδοκίας και το Αϊβαλί της Μικράς Ασίας. Ο όσιος Κύριλλος διέπρεψε και ως «Ιδανικός παιδαγωγός, εξομολόγος και πνευματικός καθοδηγητής. Ιδιαίτερα με τη θεία λατρεία και τα ιερά μυστήρια της Εκκλησίας δυνάμωνε, παρηγορούσε, στερέωνε, και έκανε καταληπτή σ' όλους την ένσαρκο οικονομία του ακαταλήπτου Λόγου του Θεού. Η παρρησία του μπροστά στους ισχυρούς πολιτικούς και εκκλησιαστικούς άνδρες ήταν τόση, που δε δίσταζε να τους ελέγχει, ως άλλος Πρόδρομος και

Ηλιού, για τυχόν αταξίες και αδικίες, παρ' όλο που αυτή ή συμπεριφορά του κόστισε πολύ. Απειλήθηκε, υπέστη κακώσεις και πολλές απόπειρες δολοφονίας από τους αλλοπίστους».

Η παραμονή και παρουσία του στην Πάρο δημιούργησε επιρροή στους ευσεβείς κατοίκους της, θερμό φιλομόναχο πνεύμα και αναγέννηση στον μοναχισμό του νησιού. Κατά τη διαμονή του στη μονή του Αγίου Αντωνίου Μάρπησας τον επισκέφθηκαν ο όσιος Αρσένιος μετά του Γέροντος του Δανιήλ, όπως αναφέρει ο όσιος Φιλόθεος Ζερβάκος: «Ἦλθον εἰς Πάρον μόνον με τὰ ράσα που εφόρουν φεύγοντες τὴν κατ' αὐτῶν ἐπιδρομὴν τοῦ Δράμαλη, τοὺς ἐστεῖλεν ὁ Ἡγούμενος Φιλόθεος εἰς τὴν μονὴν τοῦ Αγίου Αντωνίου κειμένην ἐν Μαρπίσῃ πρὸς τὸν ἐκεῖ διαμένοντα διάσημον Ἱεραπόστολον Ἐθνοκῆρυκα Κύριλλον Παπαδόπουλον ὅστις ἡσύχαζεν ἐκεῖ με τινὰς ἀδελφούς Ἀγιορείτας ἐκ τῶν λεγομένων Κολλυβάδων οἵτινες εἶχον καταφύγει ἐκεῖ πρὸς ἡσυχίαν».

Ο όσιος Κύριλλος υπήρξε ανακαινιστής της μονής των καλογραιών Χριστού Δάσους Πάρου” «εἰς πᾶσαν χρείαν αὐτῆς ἐπαρκῶν, πνευματικὸς πατήρ συμβουλευῶν, συντρέχων, βοηθῶν, παραμυθούμενος. Ἰδιαιτέρως δε συνδεδεμένος πρὸς τοὺς ἐν τῇ Μονῇ Λογγοβάρδας γέροντας Φιλόθεον καὶ Ἱερόθεον καὶ διὰ πάσης τιμῆς καὶ ἀγάπης αὐτοὺς περιέπων ἀνέθηκεν εἰς τὸν πρῶτον νὰ συντάξῃ τὸν Κανονισμόν τῆς Μονῆς Καλογραιῶν». Υπήρξεν επίσης ανακαινιστής της ιερᾶς μονῆς Αγίου Γεωργίου Λαγκάδα καὶ ὁ μεσολαβητής γιὰ τὴν ἀναβίωση τῆς μονῆς Λογγοβάρδας καὶ τῆς μονῆς Φανερωμένης Νάξου.

Ο όσιος Κύριλλος πλουτίσθηκε από το χάρισμα της προοράσεως καὶ τῆς θαυματουργίας. Σταύρωσε φίδι καὶ νεκρώθηκε, ἔθεσε τὸ ράσο τοῦ στὴ θάλασσα καὶ ταξίδευσε καὶ κτύπησε τὸν βράχο στὴν ἀνυδρὴ μονή τοῦ Αγίου Γεωργίου καὶ ἐξήλθε ἀγίασμα ποὺ τρέχει μέχρι σήμερα. Ἀνεπαύθη ἐν Κυρίῳ στὶς 11 Ἰουλίου 1833 στὴ μονή τοῦ Αγίου Γεωργίου, τῆς ὁποίας υπήρξε ἀνακαινιστής καὶ ἡγούμενος καὶ ἐκεῖ ἐτάφη. Ἡ τιμία κάρα τοῦ σώζεται στὴ μονή τοῦ Αγίου Γεωργίου. Ἡ μνήμη τοῦ τελεῖται στὶς 11 Ἰουλίου.

Πηγή: Μοναχοῦ Μωϋσέως Ἀγιορείτου, [Βατοπαιδινό Συναξάρι](#)

Ἐκδοσις Ἱερᾶς Μεγίστης Μονῆς Βατοπαιδίου, Ἅγιον Ὅρος, 2007